

CAZUL GAIBROIS

INTRODUCERE

În dimineața de 22 martie 2006, deschizând agenda de consultații a fiului meu, pe care îl asist de mai bine de un an, am găsit pentru ora 17 un nou pacient, un bebeluș pe nume Gaibrois.

La ora stabilită am primit-o pe micuța Camille, prezentată de tanara sa mama, pe care nu o cunoșteam și de tatal său, M. Nicolas Gaibrois.

Noi ne-am recunoscut imediat, atunci când de la ultima noastră întâlnire au trecut mai mult de paisprezece ani. Și emoția, intensă, a fost la întâlnire la fel de puternică ca-n prima zi când destinele noastre s-au intersectat. Eu fusesem invaluit de un enorm val de sentimente puternice, un amestec foarte subtil de exaltare, de indignare furioasă și de angoasă, dominat în final de o bucurie totală, imensă, victorioasă și nebună, o bucurie nebună a miracolului.

Deoarece Nicolas Gaibrois stătea drept în fața mea este un adevărat miracol.

El o știa. Dar el nu știa că acest miracol avea un pret ce nu fusese încă achitat. Propunându-i să-și publice povestea, i-am dat posibilitatea să-și steargă datoria morală. A acceptat cu dragă inimă și decizia sa spontană va permite probabil un alt miracol: scoaterea la lumină a metodei care a permis vindecarea sa fabuloasă și va salva atâtea vieți dacă va fi mai bine cunoscută și practică.

FAPTELE

Pe 24 iulie 1973, tânărul Nicolas vede lumina zilei într-un spital din Jura, Elveția, după o naștere orizontală, laborioasă și provocată. Această primă intervenție medicală, total anti-naturală antrenează clasicul blocaj al oaselor craniene pe care osteopatii se străduiesc în van să le recunoască prin intermediul medicinei de mai mult de un secol. Această primă leziune trece deci neobservată de medicul ginecolog Dr. Clots, care chiar i-a provocat-o, și astfel Dr. Lachs a examinat nou născutul.

*Numele primilor trei medici care s-au aplecat asupra destinului copilului sunt, bineînțeles, fictive. Cititorul va recunoaște aluzia la cei trei Parques, Clotho, Lachésis și Atropos, din care prima pleacă, a doua golește și ultima taie firul vieții noastre.

Acest medic specialist ignoră această primă deteriorare evidentă și-și permite, din păcate la rândul său un gest grav, inoculând bebelușului în a șasea zi din viața sa toxinele extreme de agresive ale tuberculozei bovine, sinistrul vaccin BCG. Cum îi justifică el oportunitatea? Exceptând publicațiile de marketing emise de Institutul Pasteur, nici-o lucrare științifică importantă nu dovedește utilitatea BCG în lupta contra tuberculozei. Și de ce această grabă? Familia lui Nicolas este sănătoasă și nu cunoaște niciun antecedent tuberculos. De ce să-și producă un astfel de soc unui nou născut? Nici-o lege în Elveția nu prevede această intervenție precoce (chiar în Franța vecină acest ritual pasteurian este impus printr-o lege scelerată la toată populația școlară). Nimic nu justifică acest gest nebun, pe care Dr. Lachs se ferește să-l scoată la iveală în raportul pe care îl va furniza ulterior tatălui copilului, la 25 august 1989.

Printr-un noroc constituția robustă a bebelușului și absența eredității tuberculoase, îl fac să evite soarta zecilor de mii de copii, care au plătit cu sănătatea lor, chiar cu viața lor, fatala injecție abuzivă.

Dar corpul său energetic, caruia medicul îi ignoră existența, este din păcate grav și durabil perturbat. Din nefericire și în ciuda faptului că în cantonul Jura nu se impune nici-o restricție de vaccinare, însuși Dr. Lachs se comportă ca un agent servil al industriei farmaceutice și îl convoacă pe bebeluș la trei luni la o priză orală de virusi atenuați ai poliomielitei. Supunându-se marketingului industriilor, el crede că face o muncă utilă

repetand gestul toxic la cinci si la sase luni. Ce naivitate! El adauga in acest fel primelor dezechilibre grave energetice, socurile acestor violente repetate, care ii asigura la fel ca tuturor confratilor sai, privilegiul confortabil de a "ingriji" cu o doza de antibiotic bolile din corpul fizic pe care el insusi le-a provocat si care nu vor intarzia sa se manifeste. Inca din primul an, analizele de sange releveaza o anemie: anginele si otitele se succed in timpul primei copilarii pana la aparitia unei urticarii urtiate pe care analiza medicului, pentru prima data lucid, o atribuie alergiei la penicilina de care el a abuzat deseori. Drept consecinta sistemul imunitar al copilului se apara bine, dar neglijenta pediatrului angajeaza in final un sacrificiu inutil al amigdalelor si al vegetatiilor la varsta de cinci ani. La cinci ani Nicolas era fricos si putin dezvoltat; la 10 ani este declarat mic si slab. Raportul medical semnaleaza in plus cateva gripe, rujeola si oreion.

Bineinteles, reputatul specialist in copii intervine in fiecare din aceste cazuri urmand regulile invatate, adica "contra naturii", impiedicand prin folosirea exclusiva a chimiei derularea armonioasa a capacitatilor sale imunitare. El merge mai departe cu varicela la varsta de 9 ani si scarlatina la 14 ani.

Dupa acest ultim episod care ii opreste brusc copilaria. Nicolas nu mai are din fericire varsta ca sa fie urmarit de un pediatru. Energia sa vitala nu va mai fi deci violent deranjata la fiecare interventie. Si de fapt, sanatate sa parea in sfarsit sa se amelioreze.

Adolescenta tanarului Nicolas se desfasoara fara vreo problema evidenta. Cum medicina moderna plina de rationalism stiintific, ignora insasi existenta corpului energetic si neaga energia care il insuflteste, dezechilibrele evidente ale acestuia nu sunt puse in evidenta si baiatul apare normal la prima vedere, sanatatea sa fiind declarata buna. De altfel, el este sportiv si joaca cu pasiune fotbal. Prietenii sai ii apreciaza caracterul vesel. Pregatirea sa scolara se deruleaza fara probleme majore si el scapa din fericire de calamitatile pe care autoritatile nu au reusit sa le elimine. Nicolas nu bea, nu fumeaza si nu se atinge de droguri. Dar el nu va scapa de bratul lung al "Big Pharma"

La 17 mai, dupa ultimul examen medical al sfarsitului de an, medicul scolar, Dr. Atropos, ii administreaza un rapel oral inutil al vaccinului anti-polio, plus un alt rapel superflu al difteriei-tetanos si temutul BCG care l-ar fi putut ucide la nastere. Si apoi urmeaza: "O sa mai suporti inca o intepatura in plus: iti mai dau vaccinul Rujeola-Oreion-Rubeola, astfel vei fi bine protejat" Si fapta urmeaza cuvintului. Cine profita de acest gest iresponsabil? In mod cert nu Nicolas, care, la 16 ani nu mai avea nevoie sa fie "protejat" de bolile copilariei aparute in trecut! Dr. Atrops, care ar fi putut sa-l asigure de acest lucru, a preferat sa taca la fel ca un lacheu in fata puterii laboratoarelor farmaceutice care sunt singurele beneficiare ale acestei erezii "multipack", impusa printr-un dictat pseudostiintific pe intreaga planeta.

Tanarul s-a intrors acasa fericit ca va fi vi in curand eliberat de constrangerile scolare. In curand insa, efectele acestui soc puternic patruns in corpul sau energetic prin cele sapte violente conjugate nu vor ezita sa apara, fiind transmise intr-un fatal crescendo vibrator, din planul energetic - corpului sau vizibil. Astfel, prin partea cea mai subtila a fiintei sale fizice, Nicolas va manifesta primele tulburari. Caracterul sau se schimba imperceptibil la inceput apoi intr-un mod evident. El era un tip foarte jovial; veselia sa dispare. In aprilie spune ca vrea sa renunte la fotbal. Motivul: nu-l mai suporta pe antrenorul sau si pe cativa dintre coechipieri. Parintii sai sunt surprinsi de asta, pentru ca el a adorat intotdeauna acest sport si s-a inteles intotdeauna cu prietenii sai.

In mai Nicolas devine din ce in ce mai nervos. Acasa il provoaca permanent pe fratele sau si cauta cearta, el fiind pana atunci mai degraba un tip linistit. Se trezeste deseori noaptea, spunand ca are bratele reci. Apoi urmeaza cosmarurile. Nicolas nu se mai poate concentra si nu mai e capabil sa urmareasca un curs.

La 17 mai boala devine evidenta.: Tanarul se plange de dureri dorsale. Este condus de serviciul de urgenta la spitalul regional unde examenul clinic nu

releva nici-o anomalie. Dar parintii sunt sfatuiti sa ramana sub controlul medicului de familie. Acesta nu vrea sa avanseze un diagnostic fara parerea unui specialist. Nicolas se intoarce deci la spital si este examinat de seful serviciului de reumatologie, care la randul sau nu gaseste nici-o anomalie fizica. Durerile dorsale persista totusi si-si schimba caracterul.

Pe 6 iunie apar crize care modifica tonicitatea musculaturii mai ales pe partea stanga a corpului, asociata cu halucinatii. Tanarul are iluzia ca bratul si piciorul stang se alungesc! Medicul de familie nu-si face probleme si-i prescrie un calmant, evocand din nou o probabila oboseala scolara...

Pe 8 iunie, datorita esecului tratamentului, mediul abandoneaza metoda clasica a medicinei academice, care luind efectul drept cauza il deplaseaza pe Nicolas in tabara psihologilor...

Aflat in prezenta psihologului, Nicolas isi elibereaza deodata tensiunile acumulate ca si cum ar fi niste valuri anuntatoare de tsunami, dezlantuindu-se in final in acte de o violenta neasteptata: el sparge tot ce-i cade in mana; la dispensar geamurile zboara in bucati, terorizeza martorii cu privirea sa fixa, in acelasi timp infioratoare si panicata. Ranit la un deget el este stapanit in final si transferat de urgent la serviciul unde acest acces de dementa se incadreaza, spitalul psihiatric al cantonului, instalat in mijlocul localitatii, intr-o veche abatie. La sosire, dupa raportul medicului de garda, pacientul si-a revenit dar este inca extrem de anxios si se plange ca este oboist, pentru ca dormise putin.

El nu poate sa dea nici-o explicatie acestui puseu de violenta. El descrie pur si simplu un tremor initial, urmat de o rigiditate care i-a afectat tot corpul, apoi turbarea il cuprinde incat nu se mai poate controla. El marturiseste chiar o mare dorinta de a ucide! In ciuda absentei semnelor clasice sigure, diagnosticul de epilepsie este retinut, spune seful clinicii, ghidat de aspectul general al crizei si de un antecedent familial indepartat. A doua zi, Nicolas este transportat intr-un corp pediatric din vila vecina pentru a fi supus unei electroencefalogramme. Examenul este dificil de realizat, pacientul fiind tinut de doua infirmiere, dar traseul nu confirma diagnosticul presupus, punandu-se totusi in evidenta anomalii importante pe toata emisfera dreapta.

Scannerul cerebral neaducand nici-o lamurire, medicul sef concluzioneaza "o stare de epuizare postparoxistica". El recomanda transferul intr-o clinica specializata in investigarea si tratamentul afectiunilor epileptice. Pe 12 iunie Nicolas este transportat cu ambulanta in cantonul Vaud, la institutia Lavigny, renumita in toata Elvetia pentru tratamentul epilepsiei.

El nu ramane acolo nici macar o zi. Dr. G. Foletti, medic sef neurolog nu se inseala. Raportul sau de iesire datat in aceeasi zi descrie un tanar somnolent (somnolenta atribuita psihotropelor administrate in centrele spitalicesti precedente), care deschide ochii cand este chemat, dezorientat in spatiu dar orientat in timp si care agreseaza persoanele care il inconjoara si adreseaza cuvinte de moarte. Examenul neurologic si interpretarea documentelor furnizate exclude provozoriu epilepsia dar orienteaza neurologul pe calea cea buna. El estimeaza "ca trebuie mai intai inlaturata prezenta unui proces expansiv sau necrozant profund pe emisfera dreapta... cu tulburari clinice progresive al functiei mentale si o atingere discreta a motricitatii centrale...O encefalita debutanta nu este exclusa in mod evident. O atingere multifocala (posterior dreapta profunda si occipital stanga superficiala) nu este exclusa". Aceasta schita de diagnostic, care nesocoteste total cauza reala a raului, merge totusi pentru prima data sa salveze viata lui Nicolas, pentru ca urgenta situatiei este cunoscuta si pacientul tranferat la CHUV din Lausanne la sectia de Neurologie.

Nu mi-am putut procura in totalitate dosarul voluminos constituit pe parcursul sejurului sau din 12 iunie pana la 21 iulie, numai documentele esentiale mi-au parvenit. In prima zi tanarul este supus explorarii celei mai complete cu toti parametrii pe care medicina noastra academica stie sa-i cuantifice. Rezultatele sunt slabe. Rapoartele mentioneaza cateva anomalii ale chimiei sanguine si ale lichidului cefalorahidian, dar diagnosticul nu se precizeaza. Serologiile infectioase se dovedesc a fi negative. Se evoca totusi

o posibila encefalita herpetica, un tratament adecvat este instaurat dar se instaleaza febra si apoi, progresiv pierderea cunostiintei. Datele cele mai incomode sunt furnizate de tomografia axiala numerica a creierului, care, extrem de normala in prima zi, devine din ce in ce mai greu de interpretat, asigurand intr-un sfarsit incepand cu 23 iunie diagnosticul evident de encefalita. De altfel, datele clinice nu mai raman aceleasi: Nicolas intra curand in coma, el nu mai poate respira singur si trebuie intubat si transferat la terapie intensiva.

Competenta si devotamentul personalului asigura stapanirea perfecta a tuturor parametrilor vitali; functiile esentiale isi reiau cursul, avansarea bolii este stopata. Viata este salvata, in mod cert, dar ce viitor va avea? Tanarul ramane lipsit de cunostiinta, medicii au utilizat arsenalul complet al armelor lor materiale, al antibioticelor si cortizonului, fara sa obtina un efect curativ deplin.

Niciodata medicina moderna nu binevoieste sa se intereseze de imaterialitatea vietii.

Diagnosticile cele mai diverse sunt avansate. In fata acestui tablou gravisim, s-au evocat pe rand turbarea, apoi virusul HIV, si virusii din marea familie herpetica, pentru a sfarsi prin diagnosticul de "encefalopatie de origine nedeterminata". Nici macar o singura data nu s-a facut referire la conceptele milenare ale marii medicini traditionale, care recunoaste in dezechilibrul energiei vitale originea tuturor bolilor. Vindecarea totala nu se poate obtine decat dupa intoarcerea la echilibrul perfect. Masurile luate la CHUV nu au atins aceasta perfectiune. Ce sa faci dintr-un bonav intubat, redus la o viata vegetativa? Sectiile universitare nu se incurca mult timp cu pacienti a caror stare necesita ingrijiri permanente. Intoarcerea la spitalul regional este decisa. Drumul lung in ambulanta, fiind interzis pacientilor "netransportabili", Nicolas este adus cu elicopterul pe 21 iulie la spitalul din Jura, unde este instalat intr-o camera amenajata pentru el. Este admirabil ingrijit, cu devotamentul si pasiunea pe care apropierea mortii o inspira intotdeauna personalului. Tratamentul, foarte greu, preconizat de profesorii din Lausanne este continuat fara modificare. De ce si cum sa schimbe o decizie terapeutica luata intr-un loc atat de important? Seful sectiei de medicina interna este neputincios. I s-a livrat un pacient cu un diagnostic incomplet: "meningoencefalita de etiologie nedeterminata, sindrom extrapiramidal sechelar". Raportul de iesire din CHUV datat 20 iulie 1989 redactat de catre medicul asistent, face referinta la toate constatările care au dus la acest diagnostic deceptionant; el mentioneaza argumentele care l-au facut sa se gandeasca la turbare, la herpes, la o eventuala vasculita si chiar la o porfirie.

De mai multe ori banuiala a dus catre vaccinarea combinata, imunologul a banuit o parte din adevar citind in banca acuzatilor pe acesti virusi vii atenuati ai rujeolei, oreionului si rubeolei. Dar, in absenta unei chei, cele mai bune observatii nu pot dezvalui adevarul.

In saptamanile care urmeaza, tanarul intrat in coma supravietuieste sub perfuzii cu tiobarbiturice, morfina, midazolam, prednisolone, electroliti si cu un inhibitor al receptorilor alfa-si beta-adrenergici. El primeste in plus un anticoagulant, un antibiotic cu spectru larg, vitamine, o profilaxie antiulceroasa si un dopaminergic. Aceasta chimie complexa se dovedeste ineficace, se incerca iar la jumatatea lui august un transfer intr-un alt centru prestigios, spitalul universitar din Bale. Alte examene costisitoare, alt esec.

Nu detin niciun raport al acestei ultime escapade patetice, dar parintii dezamagiti se resemneaza la respitalizarea apropiata de domiciliu, cu scopul de a supraveghea mai bine firul subtire care il tine pe fiul lor in viata. Atunci le vine ideea sa incerce o alte terapie. Cand sfarsitul este aproape, trebuie intreprins totul pentru a-ti incerca ultima sansa.

Nu stiu cum adresa mea i-a parvenit tatalui lui Nicolas, nu notez acest detaliu in dosarul meu. A citit el oare lucrarea mea, "Medicina Regasita", actul de nastere al homeopatiei secentiale? Sau este pur si simplu

rezultatul clasicului "din vorba in vorba"? Am ingrijit intr-adevar multi pacienti din acest loc al tarii de care afinitati misterioase ma leaga printr-o gramada de legaturi.

Primesc deci un telefon in august si nu-mi notez ziua; M. Gaibrois imi explica gravitatea situatiei si imi cere sa-l primesc de urgenta. Disperarea sa este perceptibila, cererea sa este de fapt o implorare. In mod obisnuit eu cer o corespondenta prealabila cu bolnavii care vin la prima consultatie pentru ca am fost deseori dezamagit de numerosi "turisti" care vor pur si simplu, pentru ca e la moda, sa incerce "bio", fara a cunoaste principiile metodei mele secventiale care se diferentiaza totusi net de homeopatia clasica...

Prima intalnire are loc la 22 august 1989 la cabinetul meu: nici nu se pune problema sa-l facem pe tanar sa vina la Lausanne: el este netransportabil. Tatal vine singur dar el a adus, la cererea mea, fotografii actuale ale fiului sau si o bucata din parul acestuia. Aveam nevoie de ea pentru a stabili un contact, acest pod foarte subtil care va uni corpul sau energetic de al meu. Urmaresc lunga poveste pe care tocmai am expus-o, etalata prin cateva rapoarte medicale care mi-au fost date.

Parerea confratilor mei nu-mi este necesara. Trecerea in revista a acestei teribile anamneze imi sugereaza instantaneu cheia problemei. Evidenta diagnosticului ar fi sarit in ochii celui mai putin dotat dintre elevii mei.

DIAGNOSTICUL

Cititorul care cunoaste metoda a pus el insusi diagnosticul de o claritate atat de evidenta, incat ar putea fi demonstrat unor elevi de clasa primara.

Pentru ceilalti, ma vad constrains sa dezvolt o chemare foarte scurta a legilor imuabile care prezida derularea vietii. Ce tot spun? Legea! Ea este una, ea este postulatul fundamental pe care o accepta cu umilinta toate medicinile zise traditionale. Ea decreteaza ca viata este energie, cu acesta particularitate unica, refuzata tuturor formelor de energie existente in univers care este imaterialitatea sa absoluta.

Acest postulat antreneaza prin calculul matematic asupra conceptului cuantic de dualitate, formulat deja de China imperiala in termenii Yin si Yang. Viata este o derulare a energiei imateriale, propagare materiala intre doi poli. Daca balansarea este armonioasa, viata se desfasoara intr-o sanatate deplina. In caz contrar, maladia se instaleaza, acuta sau cronica, dupa violenta si repetitivitatea evenimentelor care au dus la dezechilibru.

Care este deci diagnosticul corect al tabloului clinic atroce pe care vi l-am expus?

Tanarul Nicolas prezinta semnele fizice aparente si grave ale unui enorm, infiorator dezechilibru al energiei sale vitale care a fost atat de brutalizat incat este la doi pasi de a parasi planul fizic unde inca ea se manifesta slab. In mod real viata tanarului nu atarna decat de un fir. De ce s-a ajuns aici? Ce s-a intamplat?

Raspunsul este dat prin anamneza, adica istoricul tuturor evenimentelor care au marcat, intr-o maniera morbida, viata bolnavului.

In burta mamei sale, copilul se comporta minunat. De fapt este singurul moment din scurta sa viata unde se bucura de o sanatate perfecta. Apoi vine nasterea, medicalizata inutil. Mama este asezata in pozitie zisa ginecologica, orizontala, total anti-naturala, provocand cu o violenta exagerata contractii uterine care antreneaza clasicul blocaj al oaselor craniene si intreaga transformare initiala a energiei vitale a nou nascutului. Acest prim dezechilibru, extrem de important, nu este recunoscut de medicina actuala si va persista toata viata daca nu este corectat ulterior de un bun osteopat.

Abia revenit dupa acest prim soc, nou nascutul este supus unui soc de o violenta nemaiintalnita, vaccinul BCG, cel putin destabilizator ca un marcaj cu fierul rosu! Si chiar un biberon intreg cu lapte infectat al unei vaci tuberculoase i-ar fi afectat mai putin sanatatea! Sunt convins de acest lucru si as putea scrie un volum mare despre sutele de nefericiti supusi atat de precoce la un eveniment criminal, care numai cu mare dificultate poate fi ulterior corectat.

Dar Nicolas are noroc: stramosii sai, nefiind niciodata suferinzi de tuberculoza el nu este atins de stigmatul "tuberculinic" pe care homeopatii il recunosc fara dificultate. Socul vaccinului nu-l omoara ca pe multi altii si nu devine din cauza lui un infirm motor cerebral, cum se intampla deseori. Dar dezechilibrul consecutiv va dura toata copilaria sa si va pregati terenul catastrofei finale.

Urmand alte vaccinuri, dupa protocolul impus corpului medical prin aroganta si lacomia industriei farmaceutice foarte puternice. Ele amplifica la randul lor dezechilibrul energiei vitale.

Vacinarea este cea mai mare escrocherie medicala din toate timpurile, dar confratii mei devin isterici cand publicatii oneste ridica timid valul de absurditati pseudostiintifice de care partizanii acestei erezii foarte profitabile se servesc pentru a sufoca adevarul. Caci «supravaccinarea» asa cum este practicata astazi asupra tuturor copiilor de pe planeta intreaga, constituie un adevarat bombardament. Undele de soc astfel create se suprapun, alterand pentru mult timp, fragilul echilibru energetic al copiilor, compromitand integritatea sistemului lor imunitar, imatur la aceasta varsta frageda.

Urmarea evenimentelor marcante este de o banalitate coplecitoare. La fiecare tentativa a naturii de a recastiga un echilibru mai bun prin «scaparea» dintr-un balans excesiv, adica de fiecare data cand survine o boala zisa "a copilariei", pediaterul se afla acolo si blocheaza drumul cu medicatia sa grea, chimica si anti-naturala. Tanarul nu poate sa evite aceasta fatalitate, cumuland astfel cauzele de destabilizare energetica, care se adauga unele altora, fara nici-o corectare, creand ceea ce eu numesc o secventa de evenimente marcante. Vine in sfarsit lovitura de gratie: gestul iresponsabil al vaccinatorului scolar care impune un heptatlon corpului energetic epuizat. Prea mult. Picatura care a umplut paharul si echilibrul este definitiv rupt. Nu am alt diagnostic.

DECIZIA

Ce trebuie sa fac? Enormitatea deteriorarii si pronosticul neurologic rezervat imi ingheata sangele. Si o turbare furioasa imi smulge lacrimi acide. Ma stapanesc in mod obisnuit in toate circumstantele, dar temperamentul meu

fierbinte ma face intotdeauna sa clachez in fata nedreptatii; devin nebun de furie. Acest biet baiat a avut viata sa brazdata de greseala savantilor mei confratilor si tatal sau imi cere sa-l salvez. El ma ia drept Dumnezeu! Detest aceste implorari ale ultimului recurs, caci experienta imi spune ca repararea intervine totdeauna prea tarziu. Totusi in unele cazuri mai exista o sansa: tanarul debilitat IMC caruia ii descriu calvarul in cartea mea, nu este acum avocat ?

Procedeul este simplu. Ma dezbrac instantaneu de toate certitudinile vanitose ale ego-ului meu. Acest exercitiu de extrema umilinta impus eului meu intelectual ma pune in contact cu partea cea mai naiva a fiintei mele. Permit acestei entitati inferioare, ce-mi apartine, sa dialogheze cu formidabila Sursa superioara, din care stiu ca reprezint o infima parte, fiind separat intr-o absoluta seninatate de ea prin individualitatea profunda a constiintei mele. Prima intrebare pentru fiecare nou pacient este foarte directa: am sau nu dreptul de a interveni in destinul bolnavului? Raspunsul imediat, pozitiv, ma face sa indraznesc o mica speranta pe care o aveam de a trece prin fata unui obstacol care ma depaseste. Repet intrebarea, cu o angoasa in crestere. Raspunsul, din nou pozitiv ma strapunge ca un fulger. Ma simt prins in capcana, si, lucru rar, ma revolt. De ce imi vine mie intotdeauna sa repar toate oalele sparte? Doresc mult acest lucru mult, insa cind lipirea lor nu este atat de complicata, dar aici pare cu adevarat imposibil! Simt apoi ca am dreptul sa ma tirguiesc. Daca, oricare ar fi rezultatul, tratamentul meu poate sa-l scoata pe tanar din coma, dar nu va putea sa-si regaseasca facultatile intelectuale, la ce bun sa mai incerc aceasta terapie?

Cunosc modalitatea de a transa aceasta dilema : este suficient sa cuantificiez probabilitatea reusitei. Spiritul meu inferior, incintat sa intre intr-unul din jocurile sale favorite, imprima pendulei oscilatiile codificate carora le-am fixat in prealabil valoarea. Incep numaratoarea cu 10% reusita, constient ca nu pot sa sper mai mult. Dar pendula nu se opreste. Eul meu intelectual stupefiat vede derulindu-se rapid cifrele 20, 30, 50, 70, etc. pentru a ajunge la o cifra stabila finala de 98% sanse de reusita. Neincrezator, reiau exercitiul, si cad asupra aceluiasi verdict: Nicolas trebuie sa-si regaseasca intregile capacitati.

In acest moment precis , destinul sau il intilneste pe al meu. Indoielile mele fiind inlaturate, decizia este luata. Misiunea pe care o accept este un ordin pe care trebuie sa-l execut.

PROMISIUNEA

Inca de la aparitia primelor vaccinari in masa, medicii inteligenti si-au pus intrebarea despre oportunitatea unor astfel de interventii, indoiindu-se ca dovada eficacitatii lor nu ar putea fi niciodata cunoscuta. Fiind in prima linie printre adversarii vaccinarii, homeopatii au pledat intotdeauna pentru respectul principiului precautiei. Dar lumea medicala nu a ascultat sugestiile bunului simt elementar. Furia vaccinului s-a impus in lumea intrega, alterind inca de la virsta cea mai frageda integritatea sistemului imunitar al copiilor nostri.

Acum cand patologii noi, urmare a acestei aberatii sunt evidente in ochii observatorilor avizati, pediatria moderna continua sa ridice in slavi aceasta practica, pe care inca tinde sa o dezvolte.

Dar marele public nu vrea sa se lase pacalit. Cu ajutorul Internetului el ajunge acum cu usurinta pe paginile asociatiilor care militeaza impotriva acestei erezii si mai ales pe ale asociatiilor victimelor vaccinarii. Cred ca a venit in sfirsit momentul sa se faca dreptate.

Am certitudinea ca singurul mod de a face sa inceteze masacrul trebuie sa treaca prin instantele judiciare. Detest moravurile medicale americane, dar trebuie sa constat ca numai o buna plangere penala poate determina partea acuzata sa deschida ochii. Pentru ca instantele stiintifice nu vor sa recunoasca realitatile post-vaccin, Justitia trebuie sa le faca sa admita

adevarul.

Dupa ani, le-am cerut tuturor bolnavilor grav atinsi in sanatatea lor de aceasta practica medicala sa faca plangere impotriva medicilor responsabili de raul lor. Degeaba. Lasitatea bolnavilor este sideranta, mai ales dupa ce ingrijirile mele ii vindecasera! Dar eu nu dezarmez. In fata domnului Claude Galbrois, care imi cere imposibilul pentru fiul sau, am in sfarsit oportunitatea sa obtin o satisfactie. Pentru ca evidenta culpabilitatii vaccinului este aceea ca juriul cel mai obtuz nu va putea sa-l inmormanteze. Cu atat mai mult incat vindecarea, daca miracolul se produce, va fi fost posibila numai daca voi crea antidoturi pentru aceste vaccinuri!

Il supun pe tatal lui Nicolas unui targ : vreau sa ma lansez in aceasta aventura, dar si el trebuie sa-mi promita, pe cuvânt de onoare, ca va depuna plangere penala impotriva serviciului medical scolar si a medicului responsabil de aceasta nenorocire.

El mi-o promite solemn.

TRATAMENTUL

Incep tratamentul fara intarziere, stabilind legatura prin vederea si atingerea firului de legatura, imateriala, dar foarte reala, care-l uneste de acum inainte pe tanarul intrat in coma, tintuit la pat la 150 de kilometri de partea cea mai umila a fiintei mele. Partea superioara a Eu-lui meu, alertata imi impune cea mai mare prudenta. Cel mai mic pas gresit ar fi fatal, trebuie sa merg ca pe oua, in fine sunt terorizat. Dar ma supun.

Incep chiar in acea zi cu o mica doza de Solidago, un excelent drenor vegetal polivalent si bland, care-mi permite sa atenuiez intoxicatia chimica masiva impusa de confratii mei din spitale, care nu indrazneau sa opreasca perfuzia.

Pe 23 august ii dau o doza mica de Cardus marianus, un alt drenor renumit care va ajuta ficatul bolnavului sa catabolizeze si sa evacueze subsatntele chimice.

Pe 25, il angajez pe cel mai mare curatator din tot arsenalul homeopatic, Nux vomica, dar cu foarte mica putere pentru ca este violent. Nelinistit, astept rezultatul.

Aflu in aceeasi seara ca tanarul si-a recunoscut tatal si i-a strans mana. Incurajat, dar presat de urgenta, simt ca trebuie sa incep un tratament propriu-zis, secventa corectoare, fara sa mai intarzii. Testele radiestezice imi indica evenimentul important pe care-l aveam cel mai la indemana: rujeola. Nu sunt surprins de asta si ma hazardez pe 27 august sa prescriu Morbillinum, un puternic antidot imaterial al rujeolei. Dar sunt foarte constient ca evenimentul pe care-l atac astfel nu este adevarata rujeola pe care Nicolas a facut-o in copilarie. Astfel, nu utilizez o putere inalta a acestui remediu. Trebuie sa-mi reglez prescriptia pe un obiectiv mai apropiat, simulacru ridicol al acestei maladii injectate de Dr. Atrops in acel fatidic 17 martie 1989. O doza la scara mica a dilutiilor mi se pare suficienta.

Si astept.

A doua zi primesc un telefon de la medicul din spital, interesat moderat de explicatiile mele, care exclude ferm o colaborare. Din fericire am primit o alta colaborare a unei doamne fermecatoare dintre pacientele mele, care locuieste in acea regiune si isi consacra in mod generos timpul ca sa-si ajute aproapele cu ajutorul energiei pe care o primește din abundenta de la Sursa pe care si ea stie sa o capteze. Suntem in Jura! Acolo sunt numerosi si, deseori, reputati bioenergeticieni.

Pe 29 august M. Gaibrois ma anunta ca un nou doctor se ocupa de fiul sau. El nu se opune unei alte abordari terapeutice. Imi continuu deci prescriptiile celor trei drenori, dar esalonati pe saptamana, cu o putere mult mai crescuta si le adaug un element cheie, antidotul imaterial al BCG, cu o putere scazuta. Astept apoi sa fiu informat.

Fara sa am vreo stire de la pacientul meu, ii prepar pe 6 septembrie un

cocteil puternic de Nux vomica, asociat cu antidoturile principalilor agenti chimici care l-au otravit.

Din prudenta, extind aceasta prescriptie hazardanta pe o saptamana intreaga.

Pe 19 septembrie calculele mele imi permit sa-i prescriu o medicatie mai profunda si dubla, care trebuie sa fie opus pe 21 rujeolei si BCG-ului simultan, cu o putere medie, pentru a nu da prea mult peste cap fragilul sau echilibru energetic.

Or, pe 20, in ajunul acestei a doua corectii, tatal ma instiinteaza ca fiul sau vorbeste! Si i s-a putut trage canula de traheostomie. Sunt nebun de bucurie si incep sa cred in miracol.

Pe 21 septembrie, dozele mele sunt administrate cum am prevazut... si trebuie sa astept ziua de 27 pentru a fi informat de rezultat. El depaseste sperantele mele.

Adoua zi, Nicolas este foarte agitat, foarte nervos. Apoi a dormit 3 zile fara intrerupere! Si acum a iesit de la terapie intensiva si se afla la psihoterapie. Trebuie reinvatat sa mearga, pentru ca musculature sa s-a atrofiat.

Pe 2 octombrie, tot in absenta sa, determin natura obstacolului celui mai apropiat, pe care trebuie sa-l indepartez in primul rand. Este vorba de urma lasata in corpul sau energetic de lunga alterare a starii de cunostinta. Acest eveniment este acum la indemana mea si il anihilez cu o doza crescuta de Ammonium carbonicum repartizata pe trei zile. Am cea mai mare admiratie pentru acest remediu fabulous al homeopatiei, necunoscut de confratii mei alopatici, care a ameliorat starea atator accidentati.

Pe 10 octombrie, o noua stire de la tatal lui Nicolas ma anunta ca acesta merge fara ajutor si va parasi in curand spitalul.

Trei zile mai tarziu, mi se semnaleaza ceva foarte important: uitasera sa-mi spuna ca baiatul era supus de cateva saptamani unui tratament antiepileptic total contraindicat. Fac sa inceteze aceasta intoxicatie, pe care o sterg fara intarziere cu ajutorul celor mai puternice replici imateriale ale clonazepamului industrial care l-a indobitocit inutil.

Trec cinci saptamani lungi, raman fara nici o veste.

Si in Ziua Z, pe 24 noiembrie 1989, il intalnesc pentru prima data pe pacientul meu.

Putin emotionat sa-l ating in sfarsit cu mainile mele, examinez cu febrilitate liniile de forta ale corpului sau energetic, caruia pare sa-i renasca echilibrul. Un singur meridian este inca slabit, cel al plamanilor, ceea ce nu ma mira deloc, pentru ca aici vad semnatura primului vaccin BCG, injectat abuziv de Dr. Lachs cand avea 6 zile.

Eram frapat de atitudinea tanarului. Statea in fata mea cu capul plecat, privirea pierduta, mersul nu foarte sigur. Nu era portretul tanarului vesel, a carui marturie statea o fotografie facuta inainte de drama, anexata la dosar. Ma hotarasc deci sa fac o corectie mentala, indusa prin doua doze medii ale terifiantului Stramonium

(care omoara in doze ponderale!) si sunt obligat sa-i dau iar pe 27 noiembrie Ammonium carbonicum. Intr-o doza foarte puternica, pentru ca inca percep dinamica implacabila, sub forma unei supraimpresii prioritare asupra tuturor celorlalte evenimente ale secventei. Trebuie sa adaug in plus o a treia doza de Stramonium, careia ii detectez inca aura de temut, care va fi inasa stearsa in decembrie.

La aceeasi consultatie reusesc sa determin urma evenimentului destabilizator celui mai puternic. Este vorba despre scarlatina din copilarie pe care tratamentul material al pediaterului a contracarat-o. Or aceasta etapa-cheie a maturarii noastre imunologice nu suporta nici o patrundere abuziva suparatoare anti-naturala. Cel mai mic obstacol chimic in derulajul sau spectacular, chiar si numai banala pastila de aspirina, este suficient sa creeze o imensa perturbare a corpului energetic. Cum acest lucru este ignorat de catre medicina oficiala, el deschide usa unor numeroase maladii asa-zis datorate civilizatiei care incarca cu greutate bugetele de sanatate publica.

Ajustez deci doza de inalta putere a Scarlatinum, singurul antidot eficace al evenimentului, pe care Nicolas trebuie sa-l ia inca inainte de Sarbatori, fabulous cadou de Craciun!

Li aranjez in plus fortele eliberatoare ale varicelei prizoniere, care ii contoleaza nasul sub sufocatoarea scarlatina. El trebuie sa le ia la jumatatea lui ianuarie, si apoi nu mai trebuie decat sa-si aminteasca de mine.

Vine primavara. Neavand nici o noutate din partea sa, merg mai departe cu secventa corectoare si gasesc, scotocind prin ceea ce a trecut in spatiul si timpul vietii sale, urmele evidente ale rujeolei si rubeolei. Acum nu mai este vorba de mascarada vaccinala, ci de doua maladii ale copilariei care nu s-au putut consuma in totalitate prin greseala pediatrului.

Le deslusesc prudent una dupa alta , dupa adevarata cronologie inversa, cu amorsari ale dozei medii, apoi convoc bolnavul pe 4 aprilie, pentru a termina cu aceste obstacole.

Testele sunt formale, corpul energetic este in curand curat. Intoarcerea in timp a fost corecta, meridianele sunt incetul cu incetul echilibrate.

Mai ramane urma a doua maladii, pe care le anihilez de data aceasta cu doua doze inalte conjugate de Morbillinum si Rubeolinum, carora le adaug Parotidinum pentru a elimina remanentele oreionului, care reusera aproape in intregime sa patrunda chimia regretabila a Dr. Lachs.

Ducand timpul mai departe, nu mai gasesc decat confuzia obisnuita in ceea ce priveste vaccinul, inteligent orchestrata de catre pediatria moderna, dirijata prin lacomia nasatioasa a uneia dintre cele mai mari puteri mondiale, lobby-ul industriei farmaceutice.

Doua etape mai raman de depasit pentru a definitiva terapia mea secventiala. Cvadrupla cicatrice Difterie-Tetanos-Cochelus-Polio, carora le pornesc distrugerea incepand cu 14 mai cu ajutorul antidotului mult dinamizat al acestui vaccin combinat. Apoi vine in sfarsit marcajul profund, cel mai teribil dintre toate si cel mai greu de sters: absurdul BCG din a 6 zi de viata. Distrugerea sa este programata la sfarsitul lui iunie, pentru ca trebuie sa astept ca dozele precedente sa-si termine actiunea, care se-ntinde de obicei pe mai multe saptamani.

Am terminat aici prima parte a muncii mele, fericit ca salvasem inca o viata. Nota onorariului meu se ridica la suma ridicola de 1230 Franci, este contestata de catre casa de asigurari, care a cheltuit deja de o suta de ori aceasta suma pentru o medicina oficiala care si-a adus tanara victima in pragul mortii.

Sunt fara doar si poate un om fericit, caci am implinit cu satisfactie cea mai mare parte a contractului.

Ce se intampla insa cu partenerul meu contractant?

Bietul om a imprumutat, cand l-am revazut in septembrie. El are in mod vizibil o constiinta incarcata pentru ca este foarte evident ca nu a indraznit sa-l infrunte in fata pe medicul care era sa-i ucida fiul.

El a intreprins totusi un demers neplacut pe langa instantele oficiale sanitare, aducand ca marturie copiile corespondentei pe care a trimis-o si a primit-o inapoi de la D. Pierre Boillat, Ministrul de Justitie si al Afacerilor Interne al Republicii. Acest om politic a anchetat cu promptitudine, schimbandu-l pe Medicul cantonal, Dr. J. L. Baierle, ca sa faca lumina in acest caz. La randul sau, acest confrate a cerut examinarea capacitatilor sale de catre experti sus calificati.

Am sub ochi copia rapoartelor extrem de aprofundate emise de sectia de epidemiologie medicala a oficiului federal de sanatate publica din Berna, ca de altfel si parerea foarte documentata a Profesorului Max Just, seful serviciului Basler Kinderspital din Bale.

In unanimitate, argumentul amanarii foarte lungi a aparitiei simptomelor dupa fatidicul 17 martie exclude absolut rolul declansator al vaccinarilor. Acest argument fusese de altfel déjà evocat de catre medicii de la CHUV, cu profesorii in frunte , care emisera totusi cateva presupuneri intr-un moment de luciditate.

In concluzie , reiese clar din toate rapoartele oficiale ca nocivitatea vaccinurilor este vehement dezmentita, chiar in combinatie multipla, si ministrul din Jura poate cu toata sinceritatea sa scuteasca statul de orice responsabilitate.

Dar limbajul de lemn nu poate sa reprime orice scrupul. Tatal victimei primeste o despagubire de 12 mii de franci, care corespunde aproape cu suma cheltuita pentru transportul bolnavului. Aceasta suma este considerata insuficienta, garantii financiare sunt cerute si refuzate, pentru a asigura viitorul nesigur al tanarului.

Pe scurt chestiunea devine financiara si se intoarce putin. Jura fiind o localitate mica toata lumea cunoaste pe toata lumea, o polemica ia repede o astfel de amploare, incat ia nastere Cazul Gaibrois.

Abandonul partenerului meu contractant nu ma impiedica deloc sa-mi termin munca. La consultatia din 10 septembrie il gasesc pe Nicolas reinviat, care se mai plange inca de vagi dureri de cap si inca nu si-a regasit deplina capacitate de concentrare. Nu ma mir pentru ca dozarile foarte mari ale antidotului BCG nu au fost suficiente ca sa-i stearga urma. Daunele provocate de acest vaccin sunt intr-adevar deseori foarte profunde si actioneaza ascuns asupra performantelor intelectuale ale victimelor sale. El explica dupa parerea mea slabele rezultate scolare ale tanarului cu o inteligenta destul de patrunzatoare si il pot afecta multi ani de acum incolo daca nu ii este dat in mod corect antidotul. Dupa o pregatire aleasa cu grija, ma decid sa sterg aceasta amprenta fatidica printr-o lovitura viguroasa si definitiva. Doza foarte inalta utilizata cu acest efect marcheaza pentru Nicolas sfarsitul terapiei sale secventiale specifice, care trebuie sa fie completata prin corectia osteopatica manuala a primelor blocaje craniene indusa prin nasterea nenaturala.

Acest prim tratament pe care l-am codificat in 1984 si supus aprecierii marelui public, este in general suficient pentru a restabili sanatatea pierduta pe parcursul evenimentelor marcante.

Acesta a fost cazul lui Nicolas Gaibrois a carui vindecare spectaculoasa pare sa releve un miracol.

Dar adevarata vindecare nu s-a facut, in mod particular pentru maladiile cronice, decat prin supunerea la un al doilea demers terapeutic, care are drept obiectiv stabilirea terenurilor mostenite. Homeopatia clasica si-a facut din acest domeniu o specialitate, dar ea esueaza deseori in stabilirea pe o durata mai lunga a sanatatii de baza. Pentru a o face mai performanta, am adaptat tratamentul homeopatilor exigentelor "Legii de succesiune a Fortelor", pe care am avut fericirea sa le descopar si care se supune si ea, in mod curios, unei logici secventiale si spiralate. Ansamblul celor doua demersuri constituie ceea ce s-a convenit sa se numeasca homeopatie secventiala, a carei promovare mi-o asum singur de mai bine de douazeci de ani, luptandu-ma cu morile de vant. Nicolas a beneficiat si el de aceasta stabilizare a terenului, pe care am intreprins-o incepand cu sfarsitul toamnei 1989. Am facut sapte reglaje fine timp de un an, dupa o tehnica pe care o predau si elevilor mei. Am inceput aceasta munca la echinocliul de toamna din 1991 si am incheiat-o la solstitiul de vara din 1992. La ultima noastra intalnire, pe 7 februarie, l-am gasit deja foarte sanatos, debordand de bucuria de a trai, bucurie ce n-ar mai trebui sa-l paraseasca niciodata.

EPILOG

Cazul Gaibrois este inchis, cel putin in aparenta.

Dupa 7 februarie 1989 n-am mai primit nici-o veste de la el.

Nimic.

Vid total.

Timp de paisprezece ani.

Nici cel mai mic cuvânt, nici-un singur "multumesc", nici macar o carte postala la sfarsit de Sarbatori!

Amaraciunea mea am uitat-o de mult. Asta este, de altfel, soarta medicului

care isi indeplineste misiunea caci gratitudinea bolnavilor este deseori invers proportionala cu sanatatea regasita.

Apoi, in aceasta dimineata de primavara, pe 22 martie, datorita acestei micute Camille care i-a fost daruita, iata-l din nou pe Nicolas in fata mea. Trecutul reapare imediat cu toate amintirile. Emotia regasirii ma patrunde, miracolul, bucuria, toate sunt prezente.

Si deasemenea, urgenta de a sterge datoria. Pentru ca tatal nu reusise sa obtina plangerea penala pe care i-am cerut-o, este randul fiului sa vina sa stabileasca echitatea. El o face fara sa ezite, la fel de emotionat ca si mine, autorizand-ma sa-i public povestea deschizand astfel pentru ultima data dosarul uitat al cazului Gaibrois.

Este in mod sigur o intamplare ciudata care a hotarat aceasta noua clarificare pentru ca adevarul care deriva de aici in acea zi mare survine la un moment dat. Anul 2006 este marcat de o piatra neagra, grea, ale celor mai rele amenintari pentru sanatatea poporului elvetian. Totul este de acum inainte pus la locul lui, la cel mai inalt nivel, pentru a impiedica cetateanul sa acceada la o insanatosire usoara. Sugrumat de aroganta mafiota al lobby-ului protejat prin asigurarea medicala, contribuabilul este somat sa finanteze exclusiv singura forma de medicina declarata oficiala cu un nivel «stiintific» autoproclamat. Biata stiinta materialista, care nu a inceput sa-si studieze instrumentele pentru a-si permite accesul, intr-o zi, la imaterialitatea vietii ! Dupa declinul religiei in societatea noastra, in toate situatiile si intotdeauna singurul ce conteaza este argumentul stiintific - ce mi se cere atunci cand, naiv, bat la usa responsabililor politici.

Doamna Ruth Dreyfuss n-a binevoit niciodata sa ma primeasca, domnul Otto Piller m-a respins si el si nu ma mai duc acum sa-l solicit si pe domnul Pascal Couchepin, cel mai inalt responsabil din sanatatea publica, pentru a-i prezenta modelul pe care il pun la dispozitia concetatenilor mei pentru a le facilita accesul, ca si lui Nicolas, la o sanatate de calitate. Acest inalt magistrat pe care l-am ales nu va mai putea mult timp sa ascunda latura oculta care, in mod evident, il aserveste cu toata puterea lobby-ului farmaceutic. O sa piarda foarte rapid slaba sa popularitate pe care societatile media se straduiesc in mod artificial sa i-o conserve. El a indraznit sa infrunte cu tupeu Suveranul, care cere public recunoasterea medicinilor complementare. Cred ca va plati mai devreme sau mai tarziu aceasta insolenta, ca toate marionetele ale caror fire sunt brusc aratate in plina zi.

Nu sunt bineinteles societatile media care vor juca acest joc dezvaluitoare; ca si prostituatele, ele se supun celor care le platesc. Acesta este punctul slab al democratiei noastre care depinde de informarea cea mai completa, adica variata, pentru a permite cetateanului sa-si formeze o parere. In domeniul capital al sanatatii publice, aceasta informatie de urgenta necesitate este zavorata de lobby-ul lucrativ de care profita gandirea unica pe care Consiliul Federal vrea acum cu orice pret sa ne-o inoculeze.

Presa scrisa nu ne livreaza decat rar ramasite de gandiri alternative, comentate cu sarcasm. Gasesc in schimb aici aproape in fiecare zi subtila publicitate deghizata a foarte abilelor noastre laboratoare farmaceutice. Radioul nu este deloc mai obiectiv, fiecare rubrica de sanatate fiind incredintata unuia sau altuia dintre profesorii de facultate, eminenti specialisti, -cuvantul este magic – cu o stiinta limitata, dar cat de stiintifica ! In ceea ce priveste televiziunea, ultimul suport al sperantelor mele, am lasat-o mai moale la inceputul anului, descoperind cu stupeoare noua emisiune atat de asteptata a Isabellei Moncada, care, cu un sarm seducator a pierdut vizibil mica scanteie de malitiozitate pe care imi placea sa o gasesc in privirea sa, prezentand , stupeoare !- in premiera absoluta o apologie pioasa si stearsa a vaccinarii in masa !! Si ea este, deci, obligata sa taca.

Din fericire ramane Internetul.

Triplul simbol elocvent al Panzei, avand imaginea unui val de fundal, propaga informatiile cele mai pretioase pe planeta intreaga si pune in

legatura imediata, in sensul etimologic , oamenii bine intentionati.
Suveranul, fiind in sfarsit corect informat va putea in sfarsit sa-si exercite meseria, care este de a governa. Sa se puna pe treaba ! Si pentru a incepe, sa expulzeze rapacii care ii sug sanatatea !
Cazul Galbrois, o mica furtuna intr-un paghar cu apa, mi-a servit drept pretext pentru a-mi aduce contributia la construirea sanatatii publice. Micile valuri ale acestui vartej se vor intalni pe viitor cu puternica furtuna a Panzei, pe care nimeni nu poate s-o opreasca.
Imi revine privilegiul sa inchid, in sfarsit, acest dosar, spunand cuvantul care, dupa parere mea, imi arde buzele :
Multumesc, Nicolas.

Dr Jean Elmiger

Contact
www.jelmiger.com